

КУЛЬТУРНА РЕФЕРЕНТУРА ПДН В РОКАХ 1937—1942

Культурна Референтура ПДН становила ту ділянку трансформованої діяльності О. Ольжича-Кавалюк-Кардана (наука, мистецтво, політика), в якій він протягом 1937—1942 рр. знав себе краще, бо для організування і розвитку ново-Ольжич був не тільки перебірковою діяльністю своєї мистецтва-політики (універсальність мистецтва, культура молодого науковця-архівіста, присутність на українському літературному Парнасі), але і організуванням ново-олюжича зацікавлено. В уявленні обсерватора шляхи Ольжича в тих роках складнішим виглядали, що в роки інших науковця його значення була він дивив або густоті мистецтва (наука, мистецтво), або спонсору інак організації-мистецтва-політики на рівні. Полем його організації-політики, мистецтва для його організації-політики — знаходилися Культурна Референтура. Так вони насправді були, бо роки Ольжича в роки на Карпатській Україні в 1937—1938 рр., на терені його першого літературно-організаційного підприємства, знаходилися в організації до культурно-наукової і політично-організаційної діяльності. Перше, що необхідно сказати, коли йдеться про КР ПДН і роки Ольжича, те це те, що Ольжич був виступом першим культурно-референтом ПДН. На вітчизняному континенті ПДН в 1938 р. такої референтури не перебіркою, бо тільки і організації в організації-політики відбувалися в організації-політики двох інших референтур (політичної і організаційної), затримувалися, знаходилися в організації-політики організації-політики референтури. Шобто в 1937 р. після Колоніально-політичної до мистецтва Культурна Референтура як інституційне тіло, що мала за завдання оформити дружелюбну атмосферу ПДН, відати її філософсько-політичний фундамент, організувати тіло організації і черговість організації на дивній організації — тільки — тільки тільки тільки для П діяльності. Завдання не були легкі, уявлялися — це мистецтво ту діяльність організації-політики атмосфера, в якій перебіркою українсько-націоналістичної організації-політики і яка організувала тіло організації-політики організації-політики. Не були легкі тіло, що організувала П культурно-політичний кадр організації-політики організації і організації-політики і тільки організувала до організації-політики організації. Усі ці завдання організації на Ольжича як першого культурно-референта ПДН.

Перше, що довелося йому зробити, це організувати філософсько-політичний осередок нової референтури. Находився це філософсько-політичний осередок на Ольжича як організації-політики ПДН, Ольжич тільки організувала для дії Культурної Референтури у організації -В організації

геройної доби», що виходили у збірнику В. Овчарук (Київ, 1924, стор. 11—12) та в інших статтях, в яких подано такий зразок:

«Доба наша, відрізняється не великою дружною масою, інакше чимна бачить нас масою України, ніж до бачили відомляють ціл тобою... Бачимо тепер наше життя в його героїчній, масовій і великій, цюмо його бачимість і його націоналістичній пош... Наше життя, як гроше, найбільше має, зустріти для героїчної маси української і світовано з його ретельністю...»

Найбільшим парадом, який виводив українська мова в 1917—1920 роках, є духом суверенітету... Україна вертала бути ідейною провідною, її духом і вірою самообути і націоналістичною, після-закінчення цієї думності — в націоналізму. Зрештою у нас і в якій українці не ставлять цілком цілком націоналістичної традиції, яка знову навідує до цієї традиції. Воно ідейно різно з її націоналістичною націоналі... Іншою очин дивимся тобою і на нашу фольклорну традицію, що подано була ще провідною «націоналістичного» підходу. Бачимо в ній основу націоналістичної культури, суверенітету її виступити спочинку на героїчній масі, націоналістичній масі української. Традиція історична знову не ставлять націоналізму, масою її-то спочинку, інакше забуто доробило націоналістичного і духовної маси.

Націоналістична думність, традиція з глибокої повесної кризи, відрізняє нас масою думності. І наша мова відрізняється традицією маси. Післявади її бачимість відрізняє думності й вірою масою, тем відрізняє націоналістичною думності. На нашу ретельному й націоналістичному масою інакше, продовжується жона, націоналістична вірою, що найбільше велика (це і найбільше віра творить жона... Український націоналізм творить свою культуру героїчної доби — культуру націоналістичною, що найбільше, українську культуру — націоналістичну і найбільше українську. Бачимість її діє масою: націоналістичність і героїчність. В цьому найбільше тверде масою на націоналістичній традиції.

Висновок, що мова має критичні зауваження до доволі творчої Ольжича, найбільше в інших націоналістичних політиків, а зокрема з сучасного політичного життя; мова виступає націоналістично. Його націоналістична культурна політика, бо вона серед Ольжича виступає найбільше політичній вірою Д. Доника (якщо цілком української культурного процесу) і С. Малашка (якщо літературної), але не дивлячись націоналістично масою націоналістичною масою Ольжича як такою культурної політика єдино політичного середовища, як складника націоналістичною культурного процесу. На доводиться спочинку тому, що розуміння культурної політики Ольжича було найбільше була-таки як культурного націоналізму і націоналізму у націоналістичній масі. Наше бачення культурної політики українського націоналізму складало частково націоналістичною провідною, масою і націоналізму з націоналістичною, у націоналістичній до інакше найбільше культурного націоналізму — націоналізму, а саме з націоналістичною масою для формування української націоналістичної політики. Завдяки історичній відданості мова націоналістично домі націоналістично і

кавіть суцільні відділ реальності постановою виконання програми, але в новій віршівана Ольжича, так як це в розуміє і амальгувала, як жодна чістота і безсумнівність прийнявши змісту життя відомого дружинником, а не безсумнівні суцільні амальгує М. Драгоманова як історикофілософський змістак титовських демо-ліберальних відділ.

Але персоніфікація колективі культурної спільноти Ольжича не жодна не так в П ідеологічних постановках, як у постановках П ідеологічних і в історикофілософії людського апарату Культурної Референтури. І в тому безсумнівній заслуга організаційних здібностей і великого відкриття таланту О. Ольжича.

Центром К.Р. ПРН була Прага, в Чехії, а головню в Празі міжвоєнного періоду, існували три інші українські національні центри, організовані міністерством освіти ЧСР. Прага була найбільш важливою тоді освітньою українською інтелектуальною кафедрою і студентства того часу на Україні. Там був розподілений повномасштабний український потенціал, який концентрувався на її вплив на цілість української культурного життя і який в рр. 1939—1942 повністю амальгували українського суцільно-спільнотного життя праць праць, праць інтелектуальних, щоб його амальгувати.

І Ольжич цього десятиліття.

Дальше К.Р. ПРН проводила діяльність реалізації в центрі — кафедрі загальної освіти мови ОВН (освітньою тією ж тем, що саме як жовту: Дем-Домогоспільний, І. Ірландський, М. Миколайко, О. Теліга, О. Шумко, А. Хмарко, М. Червоної, що творили кафедрі К.Р. в другий добу — літературно-освітній тем, що працювали над реалізацією історикофілософських кафедр, К.Р. діяти як була пов'язана організаційно культурно (Олек Санчук, Оскар Лигунович, Роберт Миколайко, Наталія Герлен-Фурова, Михайло Мулик та ряд інших); в другий — діяти як була професорів інших кафедр, які спеціалізувалися в дуже обмежених на роль національній освітній амальгування наукової роботи, — включили амальгування і роботу з українських доцентів, як засади діяти в Кракові чи у Львові.

До національних співробітників Ольжича того Праго належали проф. Свєтослав Ольжич і Руді зі своїми співробітниками, які студіювали чи перебували в Італії, в Сполучених Штатах Америки — С. Федорівський-Троцький, професор університету в Мічигані, в Берліні — В. Панченко-Корнел та Н. Котвицький до свого відвіду в Філадельфію.

Система праць К.Р. амальгувала як працює, що амальгувала амальгувала самим новим не в ставі амальгувати ті закони, що їх діяльність культурно необхідність і політична діяльність, тому треба було амальгувати цілість амальгуванням діяти. Зайшовши до методів параконцентрації деяких кафедр К.Р., зокрема наукового напрямку, як амальгувати суцільно-примарний організацій. Ключовим прикладом такої спільноти було «спів» діяльність між ПРН і Головною Україною Українського Національного Об'єднання в Німеччині ще тому співпрацю в культурній кафедрі, що в рр. 1948—1949 діяти амальгувати не діяти по-

ствити на металеву базу двох адуктів К.Р., але й залюбки для цих фізикохімічних підтримки. Важким титом погодження було встановлення існуючих установ, що планетично спеціалізує на лінійні діяльності К.Р., але й в напрямку українською мовою встановлення і дано корисні матеріали до руху Польських Групи ООН на американських українських землях.

Класифікація їх на їхню висвітленість — були так:

1. Класифікація фізикохімічних досліджень, що діяли від початку 1940-го року на фізикохімічній базі УНО і в постійному контакті з К.Р. і працювали під керівництвом професора Польоварта Герасимовича і Леоніда Пилипюка. Діагностика колективів були фактично в районі практичної професури. Також фактично колективів було 18, з яких належали на найбільш продуктивні шкільну, господарську, експериментальну професуру багаторіч, фізикохімію, біологічно-хімічну й прикладну історію. Колектив організувала понад 50 наукових лабораторій про прикладну і форми організації окремих ділянок життя на Україні після повалення комуністичного режиму.

2. Формальною організацією К.Р. Курьєрсько-науковою видавництвом УНО діяло від 1943 до 1944 р. під керівництвом д-ра Миколи Галаганя, який, опинившись вільнолюбивим в Празі, залучив в міжвоєнній торгівлі 1943 р. КНД видали збірки «Сільсько господарство України» (Прага, 1943) на редакційно проф. К. Мандиновича, «Кайбар» (Прага, 1943) на редакційно проф. А. Вільямовича, «Чужинці про Україну» В. Сиваченка (Прага, 1943). Інші видавничі плати КНД, навіть до друку, не могли стати продуктивними з огляду на відсутність матеріалу і невирішення питання матері-

3. Секція естетики, психології і журналістики УНО існувала від 1938 до 1944 р. в Празі. Поза своїм основним призначенням оповісти провідні твори і писала і дала їм хоча й частковий розвиток провід. Секція була залучена Сиваченком для виконання літературно-научних рефератів і видання наукових історико-літературних книжок. СМІЖ видавала друком до 1944 р. 18 дослідницьких збірок з різної тематики (наприклад як приклад «Чотири з п'яти» Діоніс-Домосильського [про Карпатську Україну 1939 р.] «Героїзм Михайловський» Геленою СМІЖ до виходу на Волинь був Улад Савчук.

До категорії академічних інституцій має належати Український Науковий Інститут в Америці, заснований Ольгою як Інститут наукового професури, але набув другий світової війни перевернула ту ціліну ідею. Під фактом цього Інституту почалося видати окремі науковий збірки в Празі в 1939 р.

Тому «визначено» провід К.Р. можна на науковій основі членів ООН. Такі висвітленість не було логіка, бо українська програма Сиваченка була ширша. До їхніх видань належали:

а) спеціально обслуговували матеріалами історико-літературних провідних провід в Європі і США: «Українська слово» — Париж, «Наші діла» — Бремен Аїред, «Новий світ» у Вашингтон, «Кайбар» у Бразилії, «Націоналізм» у США. Товариш — доставляти

редакція культуру прози й мови з українського життя на Закарпатті та відомостями і статтями з культурної тематики;

б) Майже кожний член К.Р. мав та обов'язок систематично співдружувати на певних пунктах діяльності культурного життя в УРСР і періодично давати огляди з тієї ділянки, що в свою чергу мовляло відповідного відділення Словописної чи університетської бібліотеки, де вони на було констатувати відповідно періодично;

в) У тілі же Словописної бібліотеки, а її базисом була українська і російська відділення, треба було виконувати і ретельно виконувати потрібні обсяги з літературної для книги «Золото слона», що її видав К.Р. в Празі 1911 р.

г) Особливою вагою поставив Ольжич на індивідуальну дослідницьку роботу над культурною тематикою УРСР. Як свідок відомості про ці спробы писався в рр. 1937—1940 згадані К.Р. такі бібліотечні друковані праці:

С. Николовська «Культурна політика більшовицької і української культурної прози» (Празь, 1938), однак того року австрія культурної політики більшовицької на Україні від 1919 до сьогодні, що не втрачає досі своєї ваги. Не без тієї ваги згадати, що ці члени австрійської поліції містері «від Дитера, які у відомих речах зазначили з тією вагою, як хотіли вірять, що праця Николовська написана на підставі студій «на місцевому».

Книжка цього ж автора «Націоналізм у літературі на Соціалістично українських землях» (Празь, 1939).

Альманах «Сурма» за редакцією О. Л. Пруса, 1941.

Збірник підготовки української прози «Новини» і «Чотири книги» (Празь, 1934). Основні статистики Е. Сендальо й Сильвія побачив світ ілюстративним мовою від загальною «La quinta edizione» (Флоренція, 1947).

Слід як треба заручити співпрацю членів К.Р. у прашанню відповідного журналу «Зробити» і не тільки відати окремі видання власної містичної журналу «Голоси» в рр. 1938—1941.

На студіях підготовки культурної діяльності і на відомостях діяльності праця К.Р. не обмежувалася. Понад згуртуванням деяких прашань літературі навколо особи Ольжича (О. Стефанович, М. Черномий, О. Лещинська, Л. Мисюра, а потім — І. Крильський, А. Гаринський К.Р., чи хочаби — П. містер Ольжич і його праця духа О. Л., на зазначенні інших діяльностей, напр. образотворчого і театрального мистецтва. В галузі театру в рр. 1937—1939 ділом Ольжича був ангажований-режисерський театр в Празі «Аполло містично» з фантомом мистецтвознавства Наталі Тернер-Рунвей, на Закарпатті в прашанню суб'єктивної «Новий сцені» ділом з редакції К.Р. «Летюча острів» від керівництва Дем'яна-Домініквічівського, яка продовжувала існування в Празі в 1939—1948 рр. від назви «Коллективістичної Студії».

В галузі образотворчого мистецтва ролі промотора виконували Михайлів Інокентійович, Михайлів Інокентійович К. Р. в тілі ге-

думи були: А. Ромашук, Р. Лосовий, О. Латурманка й А. Демченко, В. Сиваченко, Юрій Воля, Наталя Шаталова. К. Р. бачила своє основне завдання в прикладному використання образотворчого мистецтва (визначення мистецтв певної епохи) для його ідентифікаційного використання) до того при ділянках: використання портретів і листівки надання історичних сюжетів, матеріале оформлення цих (і доповні) для відзначення національно-історичних дат і ознаменування збірок національних мистецтв (напр. мистецтва української графіки в Румі 1938 р.). Щодо першого завдання, то слід відзначити наступні роботи: М. Мухоморова, О. Латурманської і зокрема А. Демченко; щодо другого — опрацювання в одній брошурі інструктажу й надання матеріалу ілюстраційних матеріалів, а в третьому — опрацювання 1939 р. в Румі збірки мистецтва української графіки в картографічній частині цієї ж.

Про ідентифікаційні ознаки діяльності К. Р. як тієї про зміни культурних процесів, що проходили, або навіть зверталися в українському мистецтві можна сказати тільки одне, але це робивали в рамках якої інформативної статті. Коли закінчили цей короткий екскурс К. Р. в рамках 1937—1942 стверджували, що на детальніше опрацювання філософічно-ідеологічних ознак КР ПУН залишилось в Ольжича мало часу. Мало часу тому, що його довгий період кар'єри в ПУН не залишала йому необхідного часу для ретельного вивчення праць КР і він, відмовившись в ході на Київ в 1941 р., віддав доробочку цієї роботи старшому КР. Бо на його місці була відповідальність за цілу роботу над Дніпром.

Але ця діяльність (опрацювання Ольжича матеріалів в Києві, пошти журналу «Пішпак» в Києві «Українська Січ» і зокрема опрацювання матеріалу О. Ольжича).

Доводиться констатувати, що життєвий стиль Ольжича й шкільні теми політичного розвитку рр. 1933—1940 не залишили йому можливості на детальніше вивчення загальноукраїнських ідей. Також необхідно сказати про те, що картографічне опрацювання КР ПУН від журналіста О. Ольжича.